

I

(Rezolucje, zalecenia i Opinie)

ZALECENIA

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

ZALECENIE EUROPEJSKIEJ RADY DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO

z dnia 26 września 2019 r.

w sprawie wymiany i gromadzenia informacji do celów makroostrożnościowych w odniesieniu do oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim

(ERRS/2019/18)

(2019/C 412/01)

RADA GENERALNA EUROPEJSKIEJ RADY DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ⁽¹⁾, w szczególności art. 3 ust. 2 lit. b), d) i f) oraz art. 16-18,

uwzględniając decyzję Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2011/1 z dnia 20 stycznia 2011 r. ustanawiającą regulamin Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ⁽²⁾, w szczególności art. 15 ust. 3 lit. e) oraz art. 18–20,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ostatecznym celem polityki makroostrożnościowej jest przyczynianie się do ochrony stabilności systemu finansowego jako całości, w tym poprzez wzmacnianie odporności systemu finansowego i ograniczanie powstawania ryzyk systemowych.
- (2) Rozporządzenie (UE) nr 1092/2010 uznaje, że monitorowanie i ocena potencjalnego ryzyka systemowego powinny opierać się na szerokim zestawie odpowiednich danych i wskaźników makroekonomicznych i mikrofinansowych oraz przyznaje Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) dostęp do wszystkich informacji niezbędnych do wykonywania jej obowiązków w zakresie nadzoru makroostrożnościowego, przy jednoczesnym zachowaniu poufności tych informacji zgodnie z odpowiednimi wymogami.
- (3) Inne organy, którym powierzono zadanie przyjmowania lub aktywowania środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej – w tym organy, które zapewniają analizy wspierającą decyzje w zakresie polityki makroostrożnościowej – również powinny mieć dostęp do odpowiedniego zestawu danych i wskaźników potrzebnych do wykonywania swoich zadań. Informacje dostępne właściwym organom na temat oddziałów na ich terytoriach różnią się w poszczególnych państwach członkowskich pod względem zakresu i częstotliwości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 58 z 24.2.2011, s. 4.

- (4) Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2011/3⁽³⁾ zaleca między innymi, aby państwa członkowskie zapewniły, by organy makroostrożnościowe – na podstawie uzasadnionego wniosku oraz z zastrzeżeniem odpowiednich ustaleń w celu zapewnienia poufności – były uprawnione do żądania i uzyskiwania w odpowiednim czasie wszystkich krajowych danych i informacji istotnych z punktu widzenia wykonywania ich zadań, w tym informacji pochodzących od organów nadzoru mikroostrożnościowego i nadzoru rynkiem papierów wartościowych oraz informacji spoza obszaru regulacji, a także informacji dotyczących konkretnych instytucji. Zalecenie to nie mogło jednak przewidzieć szeregu rozwiązań instytucjonalnych w zakresie określania i prowadzenia polityki makroostrożnościowej, które od 2011 r. ewoluowały w państwach członkowskich. W związku z tym nie odniesiono się w nim konkretnie do rozwiązań instytucjonalnych, które mogą być potrzebne, aby zapewnić organom makroostrożnościowym dostęp do informacji, które uznaje się za niezbędne do wykonywania ich zadań, ale które nie są dla nich dostępne.
- (5) Obecnie świadczenie transgranicznych usług finansowych za pośrednictwem oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim stanowi istotną część systemu finansowego w wielu państwach członkowskich. W takich państwach członkowskich niektóre oddziały: a) zostały wyznaczone przez właściwe organy jako istotne zgodnie z art. 51 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽⁴⁾, b) spełniają kryteria innych instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 dyrektywy 2013/36/UE, c) pełnią funkcje krytyczne na podstawie europejskich przepisów dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lub d) posiadają znaczący udział w rynku w odniesieniu do rodzajów działalności istotnych z punktu widzenia stabilności finansowej (oddziały te są dalej zwane łącznie „oddziałami istotnymi dla stabilności finansowej”). Prawo Unii nie przewiduje zharmonizowanej definicji oddziałów istotnych dla stabilności finansowej. Oczekuje się, że w przyszłości, w miarę postępowania integracji finansowej w Unii Europejskiej, świadczenie transgranicznych usług finansowych za pośrednictwem takich oddziałów wzrośnie. Każdy organ, któremu powierzono przyjęcie lub aktywację środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej, musi mieć możliwość uzyskania pewnych podstawowych informacji na temat wszystkich oddziałów, które działają w ramach jego jurysdykcji i których dominujące instytucje kredytowe mają siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim. Jest to konieczne, aby organ mógł co najmniej ocenić, czy oddziały te mają znaczenie dla stabilności finansowej w kraju, w którym prowadzą działalność. Jeżeli organ uzna, że tak jest, musi również mieć możliwość uzyskania bardziej szczegółowych informacji na temat działalności tych oddziałów.
- (6) Oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim różnią się pod względem wielkości i znaczenia. Jeżeli oddziały te uznaje się za istotne dla stabilności finansowej w kraju, w którym prowadzą działalność, istnieje potrzeba zintensyfikowania współpracy między właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego pochodzenia. W takich przypadkach konieczna jest wymiana wybranych informacji na temat instytucji dominujących i grup, w których skład wchodzi te oddziały, w celu oceny potencjalnego wzmocnienia negatywnego wpływu, jaki takie oddziały mogą mieć w okresach nadmiernego wzrostu akcji kredytowej lub kryzysu. Niezbędna dla zapewnienia skuteczności polityki makroostrożnościowej w przyjmujących państwach członkowskich tych oddziałów jest również wymiana takich wybranych informacji na temat instytucji dominujących i grup, dotyczących funduszy własnych i dźwigni finansowej (w tym odpowiednich wymogów w zakresie buforów), finansowania i ryzyka utraty płynności, strategii biznesowej oraz niektórych aspektów planów naprawy.
- (7) Z tych względów uznaje się, że do wypełniania mandatów przez organy, którym powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania związane ze stabilnością finansową, konieczne jest dostarczenie zestawu informacji określonych w zaleceniu C. Takie informacje powinny być przekazywane tym organom na podstawie uzasadnionego wniosku, zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu oraz w granicach mających zastosowanie przepisów unijnych i krajowych. W przypadku gdy organy te muszą uzyskać dodatkowe informacje w celu wykonywania swoich zadań i monitorowania lub oceny ryzyka systemowego lub w celu opracowania nowych instrumentów polityki, powinny one otrzymać te dodatkowe informacje na swój uzasadniony wniosek.
- (8) Ani dyrektywa 2013/36/UE, w szczególności jej art. 56, ani rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽⁵⁾ nie wykluczają lub nie utrudniają wymiany informacji między właściwymi organami a organami lub podmiotami, których zadaniem jest utrzymanie stabilności systemu finansowego w państwach członkowskich, w wykonywaniu ich funkcji nadzorczych. Prawo Unii określa ramy wymiany informacji między właściwymi organami w celach mikroostrożnościowych, nie istnieją natomiast żadne ramy wymiany informacji w celach makroostrożnościowych.

(3) Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2011/3 z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych (Dz.U. C 41 z 14.2.2012, s. 1).

(4) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

(5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- (9) Banki centralne gromadzą informacje dotyczące oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim. Krajowe banki centralne w ramach Europejskiego Systemu Banków Centralnych zachęca się do udostępniania takich informacji odpowiednim organom na ich uzasadnione żądanie i na zasadzie ograniczonego stępu, ponieważ uznaje się to za skuteczny sposób ułatwienia wykonywania ich zadań.
- (10) Właściwie określone zasady wymiany informacji na temat oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim mogą wspierać organy, którym powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej, w wykonywaniu ich zadań. Stosowanie protokołów ustaleń oznaczałoby wprowadzenie standaryzacji i przewidywalności oraz stworzenie wspólnego rozumienia tego, co stanowi istotne informacje potrzebne do wykonywania ich zadań; protokoły ustaleń są również uznawane za skuteczny i efektywny środek służący osiągnięciu celu, jakim jest ustanowienie kultury wymiany informacji między odpowiednimi organami w celach makroostrożnościowych. W tym kontekście nordycko-bałtyckie forum makroostrożnościowe ⁽⁶⁾ oraz ostatni Protokół ustaleń w sprawie współpracy i koordynacji w zakresie transgranicznej stabilności finansowej w regionie nordycko-bałtyckim ⁽⁷⁾ może służyć jako punkt odniesienia dla ram ścisłej współpracy między właściwymi organami.
- (11) Zgodnie z zasadą pomocniczości wybór odpowiedniego organu w celu gromadzenia informacji na potrzeby stabilności finansowej lub dla celów makroostrożnościowych powinien być dokonany przez dane państwo członkowskie.
- (12) Zgodnie z art. 40 dyrektywy 2013/36/UE właściwe organy przyjmujących państw członkowskich mogą wymagać, aby wszystkie instytucje kredytowe posiadające oddziały na ich terytorium przekazywały im okresowo sprawozdania dotyczące działalności prowadzonej przez te instytucje w tych przyjmujących państwach członkowskich. Sprawozdawczość ta może być wymagana (i) do celów informacyjnych i statystycznych, (ii) dla identyfikacji oddziałów jako istotnych lub (iii) do celów związanych z zadaniami nadzorczymi powierzonymi właściwemu organowi przyjmującemu na mocy dyrektywy 2013/36/UE. Nie jest jasne, czy informacje gromadzone na podstawie tego artykułu mogą być również wykorzystywane do celów makroostrożnościowych, ponieważ odpowiedni przepis nie wprowadza rozróżnienia między nadzorem mikroostrożnościowym a nadzorem makroostrożnościowym. W ramach przeglądu przewidzianego w art. 513 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 Komisja Europejska powinna zatem rozważyć, czy należy zmienić prawo unijne, a mianowicie wyjaśnić, że informacje pochodzące z oddziałów mogą być również gromadzone do celów makroostrożnościowych.
- (13) Oddziały instytucji kredytowych, których siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim, podlegają jedynie prawu krajowemu, a przepisy krajowe w tym zakresie nie są zharmonizowane przez prawo Unii. Zgodnie z ostatnimi zmianami wprowadzonymi dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 ⁽⁸⁾ art. 47 dyrektywy 2013/36/UE stanowi, że właściwe organy krajowe zbierają z oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w państwie trzecim minimalny zestaw informacji uzupełniony o wszelkie inne informacje uznane za niezbędne w celu umożliwienia kompleksowego monitorowania działalności oddziału. Informacje takie powinny być udostępniane organom, którym powierzono przyjmowanie lub aktywację środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej, o ile jest to możliwe i stosowne. W ramach przeglądu przewidzianego w art. 513 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do tego, czy należy zmienić prawo Unii, a mianowicie wyjaśnić, że informacje pochodzące z oddziałów mogą być również gromadzone do celów makroostrożnościowych (o którym mowa również powyżej), Komisja powinna również rozważyć wykonalność gromadzenia w tym celu danych od oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w państwie trzecim.

⁽⁶⁾ Nordycko-Bałtyckie Forum Makroostrożnościowe (*Nordic-Baltic Macroprudential Forum*, NBMF) to regionalny organ współpracy, w skład którego wchodzi prezesi banków centralnych i przewodniczący organów nadzorczych. NBMF regularnie omawia zagrożenia dla stabilności finansowej w regionie nordycko-bałtyckim oraz jego poszczególnych krajach, a także środki makroostrożnościowe i ich wzajemność jako sposób ograniczania tych zagrożeń i wzmocnienia koordynacji regionalnej.

⁽⁷⁾ Protokół ustaleń w sprawie współpracy i koordynacji w zakresie transgranicznej stabilności finansowej między odpowiednimi ministerstwami, bankami centralnymi, organami nadzoru finansowego oraz organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Danii, Estonii, Finlandii, Islandii, Łotwy, Litwy, Norwegii i Szwecji z dnia 31 stycznia 2018 r.

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającej dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów wyłączonych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 253).

- (14) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013⁽⁹⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego”) EBC jest właściwym organem w odniesieniu do istotnych instytucji kredytowych w kontekście Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego. EBC jest zatem odpowiedzialny za nadzorowanie istotnych instytucji kredytowych i ściśle współpracuje z właściwymi organami krajowymi w celu wykonywania swoich zadań za pośrednictwem wspólnych zespołów nadzorczych, w skład których wchodzi pracownicy EBC i odpowiednich właściwych organów krajowych. Pozwala to na sprawną i szybką wymianę informacji dotyczących nadzorowanych instytucji kredytowych. Organy, którym powierzono zadanie przyjmowania lub aktywowania środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej, mogą zwracać się do EBC w jego roli nadzorczej o udostępnienie informacji dotyczących oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim, i takie informacje otrzymywać.
- (15) Zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego EBC jest odpowiedzialny za ocenę środków makroostrożnościowych przyjmowanych przez organy krajowe oraz, w razie konieczności, za stosowanie wyższych wymogów dotyczących buforów kapitałowych i bardziej rygorystycznych środków. W związku z tym informacje dotyczące oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim należą do kategorii informacji, które mogą być niezbędne do wykonywania tych zadań przez EBC.
- (16) Właściwe organy państw członkowskich nie uczestniczących w Jednolitym Mechanizmie Nadzorczym mogą współpracować i wymieniać informacje na temat nadzorowanych instytucji kredytowych w kolegiach organów nadzoru ustanowionych zgodnie z art. 51 i art. 116 dyrektywy 2013/36/UE, które służą jako narzędzie koordynacji zadań nadzorczych związanych z działalnością transgraniczną prowadzoną przez instytucje kredytowe.
- (17) Ten transgraniczny mechanizm wymiany informacji koncentruje się na celach nadzoru mikroostrożnościowego. W związku z tym art. 51 i art. 116 dyrektywy 2013/36/UE oraz rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 2016/98⁽¹⁰⁾, które określa ogólne warunki funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, nie przewidują udziału organów, którym powierzono przyjmowanie lub aktywację środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej, w odpowiednich kolegiach organów nadzoru. Niemniej jednak odpowiedni właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zasadniczo może zaprosić inne podmioty do uczestnictwa w posiedzeniach kolegiów organów nadzorczych, pod warunkiem że wszyscy członkowie kolegium wyrażą na to zgodę. Niektóre informacje dotyczące instytucji kredytowej, do której należy oddział, i które są udostępniane w kolegiach organów nadzoru, mogą być istotne z punktu widzenia celów makroostrożnościowych. W związku z tym zachęca się właściwe organy do zaproszenia odpowiednich organów, którym powierzono zadanie przyjmowania lub aktywowania środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej, do udziału w rozpatrywaniu konkretnych tematów dotyczących kwestii makroostrożnościowych, które są omawiane w kolegiach organów nadzorczych. Wyraźne włączenie takich odpowiednich organów w kolegia organów nadzorczych jako potencjalnych obserwatorów na mocy rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/98 mogłoby dać większą pewność w odniesieniu do tej roli. Zaproszenia kierowane do przedstawicieli organów makroostrożnościowych do uczestnictwa w posiedzeniach kolegiów organów nadzorczych w celu informowania innych uczestników o ryzykach makroostrożnościowych lub rozwoju sytuacji regulacyjnej w obszarach makroostrożnościowych mogą również być korzystne dla dyskusji w ramach kolegiów organów nadzorczych.
- (18) Aby zapewnić spójne, skuteczne i efektywne podejście do wymiany informacji do celów niniejszego zalecenia, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), we współpracy z ERRS, powinien opracować wytyczne i monitorować wymianę informacji. Aby osiągnąć pewien stopień zbieżności informacji otrzymanych od odpowiednich zainteresowanych stron, EUNB powinien ustanowić wspólne ramy dla protokołów ustaleń we współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi stronami.
- (19) Niniejsze zalecenie nie narusza kompetencji banków centralnych Unii w zakresie polityki pieniężnej.
- (20) Zalecenia ERRS są publikowane po poinformowaniu ich adresatów oraz po poinformowaniu Rady Unii Europejskiej o takim zamiarze przez Radę Generalną i umożliwieniu Radzie zajęcia stanowiska w tym zakresie,

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/98 z dnia 16 października 2015 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określania ogólnych warunków funkcjonowania kolegiów organów nadzoru (Dz.U. L 21 z 28.1.2016, s. 2).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

SEKCJA 1

ZALECENIA

Zalecenie A – Współpraca i wymiana informacji na zasadzie ograniczonego dostępu

Zaleca się, aby odpowiednie organy:

1. dokonywały wymiany informacji uznanych za niezbędne do wykonywania ich zadań związanych z przyjmowaniem lub aktywowaniem środków polityki makroostrożnościowej lub innych zadań w zakresie stabilności finansowej, w skuteczny i wydajny sposób, w odniesieniu do znajdujących się w przyjmującym państwie członkowskim oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim. Wymiana informacji powinna odbywać się po otrzymaniu uzasadnionego wniosku o udostępnienie informacji dotyczących tych oddziałów – z uwzględnieniem wytycznych wydanych przez EUNB zgodnie z zaleceniem C(1) – przedłożonego przez odpowiedni organ przyjmującego państwa członkowskiego, któremu powierzono zadanie przyjmowania lub aktywowania środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej. Informacje podlegające wymianie powinny być proporcjonalne do istotności oddziałów dla stabilności finansowej w przyjmującym państwie członkowskim.
2. zawierały protokoły ustaleń lub inne formy dobrowolnych porozumień o współpracy i wymianie informacji między sobą – lub z odpowiednim organem państwa trzeciego – dotyczące znajdujących się w przyjmującym państwie członkowskim oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, jeżeli wszystkie zainteresowane strony uznają to za konieczne i stosowne dla ułatwienia wymiany informacji.

Zalecenie B – Zmiany w ramach prawnych Unii

Zaleca się, aby Komisja Europejska:

1. dokonała oceny, czy istnieją jakiegokolwiek przeszkody w prawie Unii, które uniemożliwiają organom, którym powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej albo inne zadania w zakresie stabilności finansowej, posiadanie lub uzyskiwanie niezbędnych informacji na temat oddziałów w celu wykonywania tych funkcji lub zadań;
2. zaproponowała zmianę prawodawstwa Unii w celu usunięcia takich przeszkód – w przypadku gdy na podstawie swojej oceny Komisja Europejska stwierdzi, że takie przeszkody istnieją.

Zalecenie C – Wytyczne dotyczące wymiany informacji i jej monitorowanie

Zaleca się, aby Europejski Urząd Nadzoru Bankowego:

1. wydał wytyczne zgodnie z zaleceniem A dotyczące wymiany informacji między odpowiednimi organami w odniesieniu do oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim, które powinny zawierać wykaz informacji podlegających wymianie co najmniej na zasadzie ograniczonego dostępu oraz w granicach mających zastosowanie przepisów unijnych i krajowych. Wykaz ten powinien zawierać co najmniej informacje pochodzące z każdej z następujących kategorii:
na poziomie oddziału:
 - a) aktywa i ekspozycje, z podziałem;
 - b) podział aktywów pod względem środków ukierunkowanych na kredytobiorców;
 - c) zobowiązania, z podziałem;
 - d) ekspozycje w obrębie sektora finansowego;
 - e) informacje niezbędne do identyfikacji innych instytucji o znaczeniu systemowym;na poziomie grupy dominującej/instytucji dominującej:
 - f) fundusze własne i dźwignia finansowa;
 - g) finansowanie i płynność;
 - h) istotne informacje na temat oddziałów, takie jak strategia biznesowa i niektóre elementy planów naprawy instytucji kredytowych i ocen nadzorczych;
2. regularnie monitorował, we współpracy z ERRS, skuteczność i efektywność wymiany informacji między odpowiednimi organami w odniesieniu do oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim.

SEKCJA 2

IMPLEMENTACJA

1. Definicje

Użyte w niniejszym zaleceniu wyrażenia oznaczają:

- a) „oddział” – miejsce prowadzenia działalności, które prawnie stanowi zależną część instytucji kredytowej i które realizuje bezpośrednio wszystkie bądź niektóre spośród transakcji nieodłącznie związanych z działalnością instytucji kredytowych;
- b) „instytucja kredytowa” – instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) „oddział istotny dla stabilności finansowej” – znajdujący się w przyjmującym państwie członkowskim oddział instytucji kredytowej mającej siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, który spełnia dowolne z poniższych kryteriów:
 - (i) organ właściwy przyjmującego państwa członkowskiego ustalił, że oddział ten został wskazany jako istotny zgodnie z art. 51 dyrektywy 2013/36/UE;
 - (ii) właściwy lub wyznaczony organ przyjmującego państwa członkowskiego ustalił, że dany oddział spełnia kryteria, o których mowa w art. 131 ust. 3 dyrektywy 2013/36/UE na potrzeby identyfikacji innych instytucji o znaczeniu systemowym, zgodnie z wytycznymi Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego EBA/GL/2014/10 ⁽¹¹⁾;
 - (iii) krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjmującego państwa członkowskiego ustalił, że w przyjmującym państwie członkowskim oddział pełni funkcje krytyczne w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 35) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ⁽¹²⁾;
 - (iv) oddział posiada udział w rynku przekraczający 2 % jednej lub większej liczby kategorii ekspozycji określonych w art. 133 ust. 5 lit. a) i b) dyrektywy 2013/36/UE ⁽¹³⁾;
- d) „przyjmujące państwo członkowskie” – przyjmujące państwo członkowskie w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 44) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- e) „państwo członkowskie pochodzenia” – państwo członkowskie pochodzenia w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 43) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- f) „właściwy organ” – organ lub podmiot publiczny oficjalnie uznany przez prawo krajowe, który jest uprawniony na mocy prawa krajowego do sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi w ramach systemu nadzoru w danym państwie członkowskim, oraz EBC na mocy art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013;
- g) „protokół ustaleń” – dobrowolne porozumienie określające sposób, w jaki właściwe organy zamierzają ze sobą współpracować, oraz szczegółowe informacje dotyczące danych i informacji podlegających wymianie, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustawowymi i wykonawczymi;
- h) „odpowiedni organ”:
 - 1) organ, któremu powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej, takie jak powiązane analizy uzupełniające, w tym w szczególności:
 - (i) wyznaczony organ – na podstawie rozdziału 4 tytułu VII dyrektywy 2013/36/UE lub art. 458 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (ii) EBC – na mocy art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013;
 - (iii) organ makroostrożnościowy, którego cele, organizację, zadania, kompetencje, instrumenty, zasady ponoszenia odpowiedzialności i inne cechy zostały określone w zaleceniu ERRS/2011/3;
 - 2) właściwy organ.

⁽¹¹⁾ Wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie kryteriów określania warunków stosowania art. 131 ust. 3 dyrektywy 2013/36/UE (CRD) w odniesieniu do oceny innych instytucji o znaczeniu systemowym (EBA/GL/2014/10).

⁽¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

⁽¹³⁾ W brzmieniu zmienionym dyrektywą (UE) 2019/878.

2. Kryteria implementacji

1. Do implementacji niniejszego zalecenia stosuje się następujące kryteria:
 - a) należy przestrzegać zasady ograniczonego dostępu i zasady proporcjonalności, z uwzględnieniem celu i treści poszczególnych zaleceń;
 - b) należy spełniać szczegółowe kryteria zgodności określone w załączniku w odniesieniu do każdego zalecenia.
2. Adresaci informują ERRS oraz Radę o działaniach podjętych w celu realizacji niniejszego zalecenia lub we właściwy sposób uzasadniają niepodjęcie takich działań. Sprawozdania takie powinny obejmować co najmniej:
 - a) informacje dotyczące treści i harmonogramu podjętych działań;
 - b) ocenę funkcjonowania podjętych działań, z wzięciem pod uwagę celów niniejszego zalecenia;
 - c) szczegółowe uzasadnienie niepodjęcia działań lub odstępstw od postanowień niniejszego zalecenia, w tym opóźnień.

3. Terminy informowania o realizacji zaleceń

W terminach określonych poniżej adresaci informują ERRS oraz Radę o działaniach podjętych w celu realizacji niniejszego zalecenia lub we właściwy sposób uzasadniają niepodjęcie takich działań.

1. Zalecenie A

- a) W terminie do 31 grudnia 2020 r. odpowiednie organy przekazują ERRS i Radzie sprawozdanie okresowe dotyczące implementacji zalecenia A.
- b) W terminie do 31 grudnia 2024 r. odpowiednie organy przekazują ERRS i Radzie sprawozdanie końcowe dotyczące implementacji zalecenia A, uwzględniając potencjalne zmiany prawa krajowego i prawa Unii oraz wytycznych EUNB.

2. Zalecenie B

W terminie do 31 grudnia 2022 r. Komisja przekazuje ERRS i Radzie sprawozdanie dotyczące implementacji zalecenia B.

3. Zalecenie C

W terminie do 31 grudnia 2023 r. EUNB przekazuje ERRS i Radzie sprawozdanie dotyczące implementacji zalecenia C.

4. Monitorowanie i ocena

1. Sekretariat ERRS:

- a) udziela pomocy adresatom poprzez zapewnianie koordynacji składania sprawozdań, dostarczanie odpowiednich wzorów i formularzy oraz, w razie potrzeby, szczegółowe określanie procedury i terminów informowania o realizacji zaleceń;
- b) weryfikuje realizację zaleceń przez adresatów, udziela im pomocy na ich wniosek, oraz składa Radzie Generalnej za pośrednictwem Komitetu Sterującego sprawozdania dotyczące realizacji zaleceń.

2. Rada Generalna ocenia działania adresatów i przedstawiane przez nich uzasadnienia oraz, w razie potrzeby, może stwierdzić nieodpowiednie zastosowanie się do niniejszego zalecenia lub brak odpowiedniego uzasadnienia niepodjęcia działań.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 26 września 2019 r.

W imieniu Rady Generalnej ERRSS
zef Sekretariatu ERRS
Francesco MAZZAFERRO

ZAŁĄCZNIK

KRYTERIA ZGODNOŚCI Z ZALECENIAMI**Zalecenie A – Współpraca i wymiana informacji na zasadzie ograniczonego dostępu**

W odniesieniu do zalecenia A określono następujące kryteria zgodności:

Zalecenie A(1) – Skuteczność, sprawność i proporcjonalność wymiany informacji

1. Odpowiednie organy powinny, na podstawie uzasadnionego wniosku organu, któremu powierzono przyjmowanie lub aktywację środków polityki makroostrożnościowej albo inne zadania w zakresie stabilności finansowej, gromadzić i wymieniać – w stosownych przypadkach – następujące kategorie informacji: informacje określone w lit. a)–e) zalecenia C(1) w odniesieniu do wszystkich oddziałów, a ponadto informacje określone w lit. f)–h) zalecenia C(1) w odniesieniu do oddziałów istotnych dla stabilności finansowej.
2. Odpowiednie organy powinny informować ERRS i EUNB o wszelkich problemach napotkanych podczas wymiany informacji.
3. Po opublikowaniu przez EUNB wytycznych zgodnych z zaleceniem C(1) odpowiednie organy powinny wymieniać co najmniej zestaw informacji, o którym mowa w tych wytycznych, na uzasadniony wniosek organu, któremu powierzono przyjmowanie lub aktywację środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej.
4. Przy wymianie informacji należy przestrzegać następujących zasad przewodnich:
 - a) wymiana informacji powinna opierać się na uzasadnionym wniosku organu, któremu powierzono przyjmowanie lub aktywację środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej w przyjmującym państwie członkowskim, a informacje, których dotyczy wniosek, powinny być niezbędne do wykonywania tych zadań, z uwzględnieniem zasady ograniczonego dostępu;
 - b) informacje podlegające wymianie powinny być proporcjonalne do istotności oddziałów dla stabilności finansowej w państwie członkowskim wnioskującym o informacje;
 - c) organy, którym powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej, powinny uwzględnić dostępne informacje przed zwróceniem się do innych odpowiednich organów o informacje;
 - d) odpowiednie organy powinny przekazywać wnioskowane informacje bez zbędnej zwłoki;
 - e) odpowiednie organy powinny, w granicach obowiązujących ram prawnych, korzystać ze swoich uprawnień w celu gromadzenia wnioskowanych informacji, jeżeli informacjami tymi nie dysponują;
 - f) w miarę możliwości odpowiednie organy powinny wykorzystywać istniejące wzory sprawozdawcze;
 - g) odpowiednie organy powinny przekazywać dane w formatach przyjaznych dla użytkownika, które umożliwiają dalsze automatyczne przetwarzanie danych;
 - h) odpowiednie organy powinny dokonać ustaleń pozwalających, w razie potrzeby, na poufne przekazanie informacji;
 - i) organ otrzymujący informacje powinien zapewnić co najmniej taki sam stopień poufności informacji, jaki jest stosowany przez organ przekazujący informacje.
5. Niepodjęcie działań przez organy, którym powierzono zadanie przyjmowania lub aktywacji środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej w przyjmujących państwach członkowskich, uznaje się za wystarczająco wyjaśnione, jeżeli istnieją dowody na to, że w ich państwie członkowskim nie ma oddziałów istotnych dla stabilności finansowej, lub jeżeli organy te oświadczą, że posiadają wszystkie informacje niezbędne do wykonywania ich zadań. Niepodjęcie działań przez odpowiednie organy uznaje się za wystarczająco wyjaśnione, jeżeli organy te nie otrzymały uzasadnionego wniosku o udzielenie informacji od odpowiedniego organu przyjmującego państwa członkowskiego, któremu powierzono zadanie przyjmowania lub aktywacji środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej.

Zalecenie A(2) – Mechanizmy współpracy i wymiany informacji

1. Odpowiednie organy powinny zapewnić, aby wszelkie dobrowolne porozumienia, takie jak protokoły ustaleń, ustanawiały między innymi ogólną zasadę wzajemnej wymiany informacji zgodnie z zasadami współpracy między odpowiednimi organami oraz standardami wymiany informacji na wniosek, określonymi w zaleceniu A(1).
2. Uznaje się, że właściwe organy spełniają wymogi zalecenia A(2), jeżeli przedstawią dowody potwierdzające istnienie takich dobrowolnych uzgodnień lub złożą oświadczenie, że posiadają uprawnienia do swobodnej wymiany informacji na podstawie zalecenia A(1) bez ustanawiania takich dobrowolnych uzgodnień.
3. Niepodjęcie działań przez odpowiednie organy uznaje się za wystarczająco wyjaśnione, jeżeli istnieją dowody na to, że w ich państwie członkowskim nie ma oddziałów istotnych dla stabilności finansowej, lub jeżeli organy, którym powierzono zadanie przyjmowania lub aktywacji środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania w zakresie stabilności finansowej oświadczają, że dysponują wszystkimi informacjami niezbędnymi do wykonywania ich zadań lub że nie otrzymały uzasadnionego wniosku o udostępnienie informacji albo wniosek taki nie został złożony.

Zalecenie B – Zmiany w ramach prawnych Unii

W odniesieniu do zalecenia B określono następujące kryteria zgodności:

Komisja Europejska powinna ocenić, czy konieczne są zmiany w prawodawstwie unijnym zmierzające do zapewnienia, aby organy, którym powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania związane ze stabilnością finansową, posiadały informacje niezbędne do wypełniania ich zadań, tak aby przynajmniej:

1. informacje dotyczące kategorii wymienionych w zaleceniu C(1) i opracowywanych przez EUNB mogły być zbierane w regularnych odstępach czasu na podstawie uzasadnionego wniosku organu, któremu powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania związane ze stabilnością finansową;
2. można było gromadzić dodatkowe informacje na podstawie uzasadnionego wniosku ad hoc organów, którym powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania związane ze stabilnością finansową;
3. możliwe było gromadzenie lub wymiana informacji zgodnie z zaleceniem A, a także informacji niedostępnych dla odpowiednich organów, w szczególności w odniesieniu do art. 40, art. 47 i art. 56 dyrektywy 2013/36/UE, jak również art. 84 dyrektywy 2014/59/UE ⁽¹⁾, w szczególności w odniesieniu do wymiany informacji na temat niektórych elementów planów naprawy;
4. definicja istotnego oddziały do celów art. 51 dyrektywy 2013/36/UE odpowiednio uwzględniała kwestie dotyczące stabilności finansowej w przyjmującym państwie członkowskim;
5. istniała jasność co do tego, że organy, którym powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania związane ze stabilnością finansową, mogą uczestniczyć w kolegiach organów nadzorczych w charakterze obserwatorów w odniesieniu do art. 51 i art. 116 dyrektywy 2013/36/UE.

Komisja Europejska powinna również rozważyć włączenie do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/98, rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/99 ⁽²⁾ i rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 680/2014 ⁽³⁾ informacji określonych w wykazie, który ma zostać opracowany przez EUNB na podstawie zalecenia C(1), w celu zapewnienia, aby właściwe organy miały dostęp do tych samych informacji, co organy, którym powierzono przyjmowanie lub aktywowanie środków polityki makroostrożnościowej lub inne zadania związane ze stabilnością finansową.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/99 z dnia 16 października 2015 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące ustalania zasad operacyjnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE (Dz.U. L 21 z 28.1.2016, s. 21).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 680/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 191 z 28.6.2014, s. 1).

Zalecenie C – Wytyczne dotyczące wymiany informacji i jej monitorowanie

W odniesieniu do zalecenia C określono następujące kryteria zgodności:

Zalecenie C(1) – Wytyczne dotyczące wymiany informacji

Wytyczne dotyczące wymiany informacji, które mają być wydane przez EUNB, powinny obejmować w szczególności:

- a) wzór protokołu ustaleń, który może być wykorzystany przez strony zaangażowane w wymianę informacji i przez te strony w niezbędnym zakresie modyfikowany;
- b) dodatkowe zasady skutecznej i sprawnej wymiany informacji;
- c) formaty sprawozdań i wzory wykorzystywane do informacji;
- d) wyszczególnienie minimalnego zestawu informacji określonych w zaleceniu C(1), w tym wykaz pozycji, które mają być wymienione na podstawie uzasadnionego wniosku w odniesieniu do wszystkich oddziałów, oraz wykaz pozycji, które mają być wymienione na podstawie uzasadnionego wniosku w odniesieniu do oddziałów istotnych dla stabilności finansowej.

Zalecenie C(2) – Monitorowanie skuteczności i efektywności wymiany informacji

1. EUNB powinien, we współpracy z ERRS, monitorować skuteczność i efektywność wymiany informacji między odpowiednimi organami w oparciu o informacje dostarczone przez te organy.
 2. Na podstawie informacji otrzymanych od odpowiednich organów w ramach kryteriów zgodności 2, które dotyczą zalecenia A(2), oraz informacji otrzymanych od ERRS, EUNB powinien co najmniej raz w roku składać ERRS okresowe sprawozdania na temat skuteczności i efektywności wymiany informacji między odpowiednimi organami, w tym na temat liczby wniosków o informacje i czasu odpowiedzi, a także na temat zawartych protokołów ustaleń.
-